

[Ivar Nørgaard.]

nu er vigtige eller ikke vigtige, undgår restriktioner. Vi havde dog den ordning, at vi lavede en opdeling og sagde: hvis vi skal lave restriktioner på disse områder, må vi dele dem op i kvoter, således at det rimeligt fordeles på de forskellige erhverv og formål; så kan vi prioritere og frigøre på forskellig vis, alt efter den betydning, vi tillægger de forskellige formål. Hvis det, der sker nu, er udtryk for den betydning, man tillægger det, kan man meget let få den fornemmelse, at man altså ikke tillægger kommunale investeringer og socialt boligbyggeri nogen synderlig vægt. Jeg er derfor helt enig med fru Grethe Philip i, at regeringen på dette felt må finde sine ben; det blev udtrykt lidt kønnere af fru Grethe Philip, men det var i realiteten det samme. Man kan ikke blot lave denne halve løsning uden at antyde, hvad vil man gøre på længere sigt.

Da vi den 15. december 1967 behandlede forslaget om en engangsskat for 1968-69, og da det så ud til at være muligt at vælte den daværende regering, fremsatte den nuværende finansminister et interessant skema over, hvad det var, en eventuelt kommende borgerlig regering ville gøre for at rette det op, han syntes vi andre havde gjort forkert. Han remsede en række forslag op — jeg citerer fra Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp. 2516:

„Brems nu op for udvidelsen [af personale]! Hvis vi nu tænkte os, at vi ville nøjes med halvdelen, med 2.500, så lå der dog her en gevaldig besparelse, og alligevel kunne vi forøge aktiviteten. Nedsæt dog antallet af ministerier! Udskyd ikrafttræden af visse love, som skaber nye udgifter! . . . Lad os gennemføre den administrative reform, der er snakket så meget om og gjort så lidt ved!“

Vi har nu fået den økonomiske årsoversigts tal for, hvordan den offentlige personaleudvidelse skønnes at blive i de næste fem år. Den var i de foregående 5 år 75.000, og den skønnes de næste 5 år at blive på 80.000, altså en stigning på 5.000 i den periode, den nuværende regering nu lægger langtidspalter for. Jeg skal om et øjeblik vende tilbage til, at man overhovedet ikke har fremsat konstruktive forslag til, hvordan man eventuelt havde tænkt sig at ændre ved den prognosticerede udvikling.

Den nuværende finansminister, den daværende ordfører, sagde også, at man skulle nedsætte antallet af ministerier. Man nedsatte antallet med ét, som vi ved, men nu står man over for at overveje, om man ikke skal udvide antallet igen, og det er en almindelig opfattelse hos alle, at de fantastiske planer, som den daværende opposition havde om at nedlægge økonomiministeriet og arbejdsministeriet, har man i hvert fald ikke ønsker om at føre ud i livet. Tværtimod: økonomiministeren har fralagt sig flere arbejdsopgaver, og det hele er blevet langt mere spredt. Videre sagde ordføreren dengang, at man skulle udskyde ikrafttræden af visse love. Men vi har i denne samling været ude for den største byge af love, vi nogen sinde har oplevet. Det er det sidste, han sagde, jeg navnlig vil interessere mig for:

„Lad os gennemføre den administrative reform, der er snakket så meget om og gjort så lidt ved!“

Forleden dag fik vi en rapport fra administrationsrådet, som viser, hvad der er sket de sidste 3 måneder under den socialdemokratiske regering og de første 9 måneder under den nye regering. Denne rapport blev i det konservative blad Berlingske Tidendes leder karakteriseret som „en tynd kop te“. Man siger, at det, der er berettet om som administrationsrådets arbejdsresultater, er så tyndt, at det må kunne indtages af selv de sarteste maver i centraladministrationen og tjenestemandorganisationerne, uden at der derved fremkaldes mavekneb. Jeg havde lejlighed til forleden dag, da vi drøftede normeringslov, at påpege, at den nuværende regering ikke blot ikke har fulgt det op, som blev påbegyndt af den socialdemokratiske regering, men direkte har gennemført administrative ændringer, som hæmmer dette arbejde. Man har nu dette arbejde med at rationalisere spredt på økonomiministeriet, finansministeriet, lønnings- og pensionsministeriet, og så har man begravet administrationsrådet hos arbejdsministeren.

Det viser også, at der ingen vilje er til at gennemføre den kolossale reform, som man påpegede nødvendigheden af — for det er jo rigtigt, at det er nødvendigt med en administrationsreform, og det er i hvert fald nødvendigt, at man gør noget for at analysere de funktioner, det offentlige udfører. Hvad er der sket her? Også på det felt er